ECLI:LV:AIRT:2017:1017.C29396717.1.S

Lietas Nr. C29396717

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Aizkrauklē 2017. gada 17. oktobrī

Aizkraukles rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese S. Vikentjeva,
ar tiesas sēdes sekretāri G. Volkmani, I. Spūli,
piedaloties prasītājas pilnvarotajam pārstāvim Ivaram Kazākam un atbildētājas pilnvarotajam pārstāvim Erlenam Markovskim,
atklātā tiesas sēdē, izmantojot videokonferenci, iztiesāja civillietu ERGO Insurance SE Latvijas filiāle maza apmērā prasībā pret SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" par zaudējumu piedziņu.

Aprakstošā daļa

2017. gada 6. aprīlī ERGO Insurance SE Latvijas filiāle (turpmāk - prasītāja) cēlusi Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā maza apmēra prasību pret SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" (turpmāk - atbildētāja) par zaudējumu piedziņu, lūdzot piedzīt zaudējumus 888,80 EUR apmērā un tiesāšanās izdevumus, noteikt prasītājai tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus 6% gadā no galvenā parāda summas.

2017. gada 1. jūnijā Civilprocesa likuma 32.[1] pantā paredzētajā kārtībā minētā civillieta saņemta Aizkraukles rajona tiesā.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2016. gada 27. janvārī /adrese/ tika saliets /pers. E/ piederošais un apdrošinātais dzīvoklis Nr.. 2016. gada 10. februārī atbildētāja sastādīja aktu par konstatētajiem bojājumiem, kurā konstatēts aukstā ūdensvada stāvvada plīsums - iekšējās korozijas rezultātā plīsis aukstā ūdens stāvvada ventilis. Bojātās aukstā ūdens sistēmas rezultātā dzīvoklim nodarītie bojājumi norādīti minētajā aktā. Kopējais dzīvoklim noplūdes rezultātā nodarīto zaudējumu apjoms saskaņā ar prasītājas atlīdzības nodaļas speciālista sastādīto tāmi ir 987,80 EUR. Pamatojoties uz negadījuma brīdī spēkā esošā privātpersonu īpašuma apdrošināšanas līguma (apdrošināšanas polises Nr.) noteikumiem, prasītāja ir izmaksājusi /pers. E/ apdrošināšanas atlīdzību 888,80 EUR apmērā par aukstā ūdensapgādes sistēmas bojājuma rezultātā nodarīto kaitējumu dzīvoklim.

Prasītāja atsaucas uz Civillikuma 1770., 1779., 1773., 1775. pantu, uz Dzīvokļa īpašuma likuma 4. panta pirmās daļas 1. punktu, norādot, ka minētās likuma normas izpratnē aukstā ūdensapgādes sistēma ir uzskatāma par dzīvojamās mājas inženierkomunikāciju sistēmu (iekārtu).

Lietā nav strīda, ka konkrētajā gadījumā māja /adrese/, ir nodota atbildētājas pārvaldīšanā. Minētā iemesla dēļ ievērojot Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6. panta otrās daļas 1. punkta d) apakšpunktā noteikto, ka obligāti veicamās pārvaldīšanas darbības ietver dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju apsekošanu, tehnisko apkopi un kārtējo remontu, atbildētājai ir tiesības un pienākums pārvaldīt un apsaimniekot mājas kopīpašumā esošas daļas, tai skaitā, bet ne tikai mājas kanalizācijas sistēmu dzīvojamo māju pārvaldīšanas likumā noteiktajā kārtībā. Ņemot vērā minēto, atbildētāja kā dzīvojamās mājas /adrese/ pārvaldniece ir atbildīga par mājas kopīpašumā esošo daļu un kopējo inženiertehnisko komunikāciju pienācīgu uzturēšanu un pārbaudi, kā arī par tehnisko apkopi un remontu.

Prasītāja norādījusi, ka ņemot vērā prasītājas sastādīto īpašuma apskates aktu un atbildētājas sastādīto aktu par konstatētajiem bojājumiem, ka aukstā ūdens noplūde notika bojātas aukstā ūdensapgādes sistēmas dēļ, kas ir daļa no mājas kopējām inženierkomunikācijām, atbildētāja ir pilnībā atbildīga par notikušo kanalizācijas noplūdi un tās rezultātā nodarītajiem zaudējumiem. Tā kā saskaņā ar apdrošināšanas polises nosacījumiem, iestājoties apdrošināšanas gadījumam apdrošinājuma ņēmējam jāuzņemas pašrisks 99 EUR apmērā, prasītāja uztur prasību 888,80 EUR apmērā, kas veidojas no remontdarbu tāmē norādītajām izmaksām 987,80 EUR mīnus pašrisks 99 EUR. Tādējādi prasības summas aprēķins ir šāds: 987,80 EUR - pašrisks 99 EUR = 888,80 EUR.

Prasītāja atsaucas uz likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40. panta pirmo daļu, norādot, ka prasītāja ir izmaksājusi apdrošināšanas atlīdzību saistībā ar /pers. E/ apdrošinātajam dzīvoklim nodarītajiem bojājumiem, līdz ar to prasītāja pilnībā pārņem no /pers. E/ prasības tiesības izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības apmērā.

Prasītāja 2017. gada 2. februārī nosūtīja uz atbildētājas juridisko adresi vēstuli, prasot regresa kārtībā atlīdzināt zaudējumus izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības 888,80 EUR apmērā. Cita starpā norādot, ka prasītāja savu interešu aizsardzībai vērsīsies tiesā. Atbildētāja savā 2017. gada 21. februāra atbildē norādīja, ka prasītāja nav pierādījusi atbildētājas vainu (atbildību) dzīvokļa saliešanā.

Prasītāja norādījusi, ka tiesību doktrīnā atzīts, ka zaudējumu atlīdzības pienākums iestājas tad, kad vienlaicīgi pastāv trīs šādi priekšnoteikumi: 1) prettiesiska rīcība (ietver arī vainojamības vai attaisnojuma neesamības noskaidrošanu); 2) kaitējuma esamību; 3) cēloniskais sakars starp prettiesisko rīcību un kaitējumu *(prof. Dr.habil.iur. Kalvis Torgāns. Vainas vai attaisnojuma meklējumi civillietās. Jurista vārds Nr.20 2005.gada 31.maijs).*

Attiecībā par atbildētājas prettiesisku rīcību prasītāja atsaucas uz Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6. panta otras daļas 1. punkta d) apakšpunktu, 2010. gada 28. septembra Ministru kabineta noteikumu Nr. 907 "Noteikumi par dzīvojamās mājas apsaimniekošanu, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajām prasībām" 13. punktu. Prasītājas ieskatā dzīvojamās mājas kanalizācijas sistēmas bojājums, kā tas secināms no atbildētājas aktā sniegtās informācijas, nav uzskatāms par nejaušu notikumu vai nepārvaramas varas apstākli Civillikuma 1773. panta izpratnē. Appludināšanas rezultātā izraisītie zaudējumi nav uzskatāmi par nejaušiem Civillikuma 1773. panta izpratnē, bet ir atbildētājas prettiesiskas bezdarbības sekas, proti, aukstā ūdens noplūdi varēja novērst, ja dzīvojamās mājas kopējās inženiertehniskās komunikācijas būtu uzturētas pienācīgā tehniskā kārtībā, kas ir atbildētājas kā mājas pārvaldnieka tiešs pienākums. Prasītājas ieskatā atbildētāja nav pienācīgi sekojusi tās apsaimniekošanā nodotās dzīvojamās mājas komunikāciju tehniskajam stāvoklim, kas rezultātā noveda pie dzīvokļa iekštelpu bojājumiem, tādējādi nodarot zaudējumus trešās personas mantai. Viens no pārvaldnieka obligāti veicamajiem pienākumiem ir arī dzīvojamai mājai nepieciešamo remontdarbu plānošana un finansējuma nodrošināšana, nosakot atbilstošu apsaimniekošanas maksu. Prasītāja atsaucas uz Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumu Nr. 1014 "Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu" 7. un 9. punktu, Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumu Nr. 1014 "Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu" 10., 13. un 14. punktu.

Tādējādi secināms, ka atbildētājas pienākums bija pastāvīgi apsekot mājas inženiertehniskās komunikācijas, plānot to kārtējo remontu un nodrošināt finansēšanu, iekļaujot plānotos izdevumus apsaimniekošanas maksā. Līdz ar to neveicot Ministru kabineta noteikumos Nr. 1014 noteiktās darbības, atbildētāja ir pieļāvusi prettiesisku bezdarbību.

Attiecībā par kaitējuma nodarīšanas faktu un zaudējumu apmēru prasītāja norādījusi, ka Augstākās tiesas Senāta 2008. gada 29. oktobra spriedumā lietā SKC-332/2008, norādīts, ka nepieciešamo līdzekļu apmērs, lai bojātā lieta atgūtu savu iepriekšējo stāvokli, ir kritērijs, pēc kura iespējams noteikt, kādā apmērā ir noticis esošās mantas samazinājums. Kā atzīts tiesu praksē, kompetentas personas sastādīta tāme šādos gadījumos ir pierādījums līdzekļu apmēram, kas ir nepieciešams dzīvokļa īpašuma atjaunošanai sākotnējā stāvoklī. Bet vērtēt var tikai jautājumu, vai ir pierādīts, ka visi tāmē norādītie veicamie darbi ir nepieciešami konkrēto bojājumu novēršanai. Kā arī gadījumā, ja tiek apšaubītas tāmē norādīto materiālu un darbu vērtības, tad šaubām ir jābūt balstītām uz lietā esošiem un novērtētiem pierādījumiem. Konkrētajā gadījumā ir kompetentas personas sastādīta tāme, noteikts zaudējumu apmērs, kas nepieciešams, lai nopludināto dzīvokli atjaunotu tādā stāvoklī, kāds tas bija pirms noliešanas. Līdz ar to nav šaubu, ka sastādītā tāme un tajā norādītais zaudējumu apmērs ir izvērtēts uz pamatots.

Attiecībā par cēlonisko sakaru starp prettiesisko rīcību un kaitējumu prasītāja uzskata, ka ir pierādīts arī cēloniskais sakars starp atbildētājas prettiesisko rīcību un zaudējumiem, jo tieši inženierkomunikācijas avārijas rezultātā, kam par iemeslu bija atbildētājas prettiesiska bezdarbība, tika nodarīti zaudējumi prasītājas apdrošinātajam dzīvoklim, ko sedza prasītāja apdrošināšanas atlīdzības veidā.

Prasītāja atsaucas uz likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40. panta pirmo daļu. Arī iepriekš izskatot līdzīgas lietas tiesās pa kaitējuma atlīdzību, kas nodarītas inženierkomunikāciju bojājumu rezultātā, ir taisīti prasītājai labvēlīgi spriedumi, kuri ir stājušies likumīgā spēkā C28337015, C29638815. Tāpat tiesu praksē vairākos citos līdzīgos gadījumos secināts, ka dzīvojamās mājas, tai skaitā inženierkomunikāciju sistēmu (iekārtu) uzturēšana un apsaimniekošana ir atbildētājas pienākums (spriedumi lietās C30487810, C20331510).

Prasītājas ieskatā nav šaubu, ka atbildētāja nav pienācīgi veikusi normatīvajos aktos noteiktos pienākumus, sekojusi tā apsaimniekošanā nodotās dzīvojamās mājas komunikāciju tehniskajam stāvoklim, kas rezultātā noveda pie dzīvokļa iekštelpu bojājumiem, tādējādi nodarot zaudējumus trešās personas mantai. Prasītāja atsaucas uz Civilprocesa likuma 195. pantu.

Prasītāja lūdz piedzīt no atbildētājas zaudējumus 888,80 EUR, samaksāto valsts nodevu 133,32 EUR un ar lietas vešanu saistītos izdevumus 3,30 EUR. Lūdz noteikt tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt no atbildētājas 6% gadā no nenomaksātās parāda summas.

Prasība pamatota ar Civillikuma 1770., 1773., 1775., 1779. pantu, Dzīvokļa īpašuma likuma 4. panta pirmās daļas l. punktu, Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6. panta otrās daļas 1. punkta d) apakšpunktu, likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40. panta pirmo daļu, Civilprocesa likuma 1., 44., 34., 41. panta pirmā daļu, 74., 93. panta pirmā daļu, 127., 195. pantu, Ministru kabineta noteikumiem Nr. 907 un Nr. 1014.

Prasītāja norādījusi, ka lietas iztiesāšana tiesas sēdē nav nepieciešama.

2017. gada 17. maijā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemti atbildētājas rakstveida paskaidrojumi, kuros norādīts, ka atbildētāja neatzīst prasību. Atbildētāja atsaucas uz Civillikuma 1792. pantu. Norāda, ka tiesību teorijā atzīts, ka zaudējumu atlīdzības pienākums iestājas tad, kad vienlaicīgi pastāv šādi priekšnoteikumi jeb atlīdzības pamati: 1) tiesību aizskārēja neattaisnojama darbība, kas attiecīgos gadījumos ietver arī novērtējumu no ievainojamības viedokļa; 2) zaudējumu esamība; 3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību (*K. Torgāns. Saistību tiesības 1 .daļa. Rīga. 2006. 209.lpp.*). Augstāk minētie noteikumi ir pamatnostādne zaudējumu atlīdzības konstatācijai. Atbildētāja kā lielākais Rīgas pilsētas dzīvojamas mājas pārvaldnieks norāda, ka savas atbildības robežās vienmēr laicīgi remontē vai nomaina mājas kopīgas komunikācijas un prasītāja pretējo nav pierādījusi. Lai iestātos zaudējumu atlīdzības pienākums, nepieciešams konstatēt arī cēlonisko sakaru starp radītajiem zaudējumiem un neattaisnojamo darbību. Cēloniba kā filozofijas kategorija ir nepieciešams ģenētisks sakars starp parādībām, no kurām viena (cēlonis) nosaka otru (sekas). (*K. Torgāns. Saistību tiesības 1.daļa. Rīga. 2006. 210.1pp.*). Atbildētāja atsaucas uz Civilprocesa likuma 92. pantu un 93. panta pirmo daļu. Atbildētāja norāda, ka aukstā ūdens stāvvada ventiļa plīsums pēdējam nebija jāparedz. Dzīvojamā māja ir vizuāli apsekota 2016. gada 25. janvārī un uz apsekošanas brīdi nekas neliecināja par aukstā ūdens stāvvada ventiļa defektiem. Līdz ar ko šajā gadījumā apsaimniekotāja vaina nav atzīstama. Atbildētāja atsaucas uz Civillikuma 1776. panta pirmo un trešo daļu. Ņemot vērā augšminēto atbildētājai nav saprotami, ka prasītāja, neizvērtējot visus iepriekš minētos apstākļus, kā arī nepieprasot pamatojumu no apdrošināšanas pieprasītāja, neskatoties uz acīmredzamo apjoma nesakritību apsaimniekotāja sastādītajā aktā un apdrošinātājam piestādītajā tāmē, varēja bezstrīdīgi izmaksāt apdrošināšanas prasītajam prasības pieteikuma norādītu zaudējumu atlīdzību un šobrīd regresa kārtībā prasīt, lai atbildētāja atlīdzina nesamērīgi lielus zaudējumus, kurus pats prasītājs un apdrošināšanas saņēmējs varēja novērst vai mazināt. Atbildētāja atsaucas uz Civilprocesa likuma 93. panta pirmo daļu. Atbildētāja uzskata, ka prasītāja nav iesniegusi tiesai, kā pierādījumus savam prasījumam ne līgumus (pieņemšanas - nodošanas aktus) par cietušā dzīvokļa remontdarbu veikšanu, ne arī citus dokumentus, kas varētu apliecināt maksājumu par paveiktajiem remontdarbiem, iegādātajiem materiāliem utt. pamatotību. Minētie pierādījumi ir nepieciešamais priekšnoteikums zaudējumu atlīdzināšanai. Norāda, ka no Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2006. gada 6. septembra sprieduma lietā SKC-475 izriet, ka zaudējumu atlīdzību var prasīt jau par paveiktiem remontdarbiem, nevis priekšā stāvošiem. Priekšā stāvošs zaudējums dod tiesības uz nodrošinājumu, bet ne uz atlīdzību. No Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2011. gada sprieduma lietā SKC-40 izriet, ka prasījuma tiesības vai zaudējumi ir atlīdzināmi tādā apmērā, lai segtu šos zaudējumus, kādi ir bijuši nodarīšanas brīdī. No lietā esošajiem pierādījumiem nav saprotams, kā tiek aprēķināti šie zaudējumi un nav norāde uz perioda likmi. Tādejādi atbildētāja uzskata, ka prasītāja nav pierādījusi savu zaudējumu atlīdzības prasījumu. Paskaidrojumi pamatoti ar Civilprocesa likuma 92. un 93. pantu, Civillikuma 1773., 1774., 1776., 1792., 2391. pantu.

Atbildētāja paskaidrojumos norādījusi, ka vēlas, lai notiktu uzklausīšana tiesas sēdē, jo starp pusēm pastāv strīds (*lietas 23.-25. lapa*).

Ar Aizkraukles rajona tiesas 2017. gada 13. jūnija lēmumu lietas iztiesāšana nozīmēta tiesas sēdē (*lietas 33. lapa*).

Prasītājas pilnvarotais pārstāvis tiesas sēdē prasību uzturēja pilnībā, pamatojoties uz prasības pieteikumā izklāstītajiem motīviem. Papildus paskaidroja, ka apsaimniekotājs saskaņā ar Ministru kabineta noteikumiem uzņemas pilnu atbildību uzturēt māju tādā stāvoklī, lai tā varētu funkcionēt. Atbildētāja ir atzinusi, ka ir plīsis ventilis, ir nodarīti bojājumi dzīvojamai telpai, noticis ūdensvada plīsums. Atbildētājai pienākums ir uzturēt mājas inženierkomunikācijas tādā stāvoklī, lai funkcionētu un neradītu bojājumus citiem īpašumiem. Uzskata, ka prasība ir pamatota un apmierināma. Attiecībā uz atbildētājas iebildumiem par personu, kas sastādījusi tāmi norādīja, ka nav pamata to apšaubīt, jo tāmi ir sastādījusi kompetenta persona, prasītājas darbinieks, kas ir speciālists šajā jautājumā. Norādīja, ka apdrošinātājam nav pienākums apsekot, vai dzīvoklī pēc tā bojāšanas ir veikti remontdarbi, vai nē. Persona, kas ir pieteikusi zaudējumu atlīdzību, ir vēlējusies to saņemt naudā. Paskaidroja, ka apdrošinātājs neveic dzīvokļa apsekošanu pirms apdrošināšanas līguma noslēgšanas, jo tā nav obligāta prasība. Kā ir darīts konkrētajā gadījumā, nevar precīzi atbildēt. Tāme sastādīta tā, lai īpašumu savestu tādā stāvoklī, kāds tas bija pirms bojājumu rašanās.

Atbildētājas pilnvarotais pārstāvis tiesas sēdē prasību neatzina uz rakstveida paskaidrojumos norādīto apstākļu pamata. Papildus paskaidroja, ka divas nedēļas pirms noplūdes tikusi veikta dzīvojamās mājas apsekošana un apskatē nekas neliecināja, ka kaut kas varētu plīst. Atbildētāja ir izpildījusi Ministru kabineta noteikumos Nr. 907 noteiktos pienākumus un reizi mēnesī ir veikusi šīs mājas vizuālo apskati. Norādīja, ka nav saprotams, kādēļ apdrošināšanas polisē apdrošinātais ir norādīta juridiska persona, bet atlīdzība ir izmaksāta /pers. E/. Attiecībā par aktu, ko ir sastādījusi atbildētāja 2016. gada 10. februārī par konstatēto bojājumu kopējām platībām redzams, ka ir konstatēti bojājumi 7m^2 platībā. Prasītāja prasa zaudējumu atlīdzību

vairāk kā 800 EUR apmērā. Ja šo summu izdala uz 7m^2, tad iznāk, ka par 1m^2 ir aprēķināti vairāk kā 100 EUR. Tas būtu uzskatāms par ekskluzīvu remontu. Atbildētājas pārstāvis atsaucās uz Augstākās tiesas 2011. gada spriedumu SKC-40, kurā norādīts, ka zaudējumi jāatlīdzina tādā apmērā, kādi tie ir bijuši nodarīšanas brīdi. Norādīja, ka tāme nav juridiski korekti noformēta, nav redzams ne dokumenta sastādītājs, ne datums. Uzskata, ka prasītājas sastādītā tāme nav saistoša trešajām personām, jo to nav sastādījis sertificēts speciālists. Atbildētājas pārstāvja ieskatā, ja nav pierādījumu, ka dzīvoklī veikti remontdarbi, tad zaudējumu atlīdzībā nav pamats prasīt tādas pozīcijas kā nodoklis, kurš varbūt nav samaksāts, darba izmaksas. Uzskata, ka zaudējums nav iestājies, ja remontdarbi nav izpildīti.

Motīvu daļa

Tiesa, uzklausījusi lietas dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudījusi un izvērtējusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 93. panta pirmo daļu katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība. Savukārt saskaņā ar Civilprocesa likuma 96. panta piekto daļu, pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse.

No lietas materiāliem pievienotās 2015. gada 24. marta privātpersonu īpašuma apdrošināšanas polises Nr. redzams, ka /pers. E/ ir apdrošinājis nekustamo īpašumu /adrese/ pie prasītājas, līguma darbības periods no 2015. gada 24. marta līdz 2016. gada 24. martam. Apdrošināšana veikta šādiem riskiem – uguns riski, ūdensvadu avārija, dabas stihijas, trešo personu prettiesiska rīcība, kopējo apdrošinājuma summu nosakot 27000 EUR (*lietas 11.-12. lapa*).

Lietā nav strīda par to, ka apdrošināšanas līguma darbības laikā 2016. gada 27. janvārī notika apdrošinātā nekustamā īpašuma /adrese/, nopludināšana.

2016. gada 28. janvārī prasītāja saņēma pieteikumu no /pers. E/, kurā paziņots par apdrošināšanas gadījuma iestāšanos. Pieteikumā norādīts aptuvenais zaudējumu apmērs 600 EUR (*lietas 13. lapa*).

Lietas materiāliem pievienots 2016. gada 10. februāra SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" sastādīts akts Nr., kurā konstatēts, ka iekšējās korozijas rezultātā plīsis aukstā ūdensvada stāvvada ventilis dz. Nr. (*lietas 14. lapa*).

No 2016. gada 3. marta zaudējuma aprēķina kopsavilkuma un zaudējumu kalkulatora nekustamajam īpašumam izriet, ka zaudējuma apmērs /pers. E/ nekustamajam īpašumam ir 987,80 EUR, pašrisks 99 EUR un kopējais atlīdzības apmērs 888,80 EUR (*lietas 15., 16. lapa*).

2016. gada 7. martā prasītāja pieņēmusi lēmumu Nr. par apdrošināšanas atlīdzības izmaksu dzīvokļa /adrese/ īpašniekam, ar kuru nolemts izmaksāt apdrošinājuma ņēmējam zaudējumu atlīdzību 888,80 EUR apmērā (*lietas 17. lapa*).

Lietas materiālos esošais 2016. gada 8. marta maksājums uzdevums apliecina 888,80 EUR izmaksu /pers. E/ (*lietas 18. lapa*).

Saskaņā ar likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40. panta pirmo daļu apdrošinātājs, kas ir izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību, izmaksātās summas apmērā pārņem apdrošinātā prasības tiesības pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumiem. Prasītāja lūdz piedzīt no atbildētājas zaudējumus 888,80 EUR apmērā, kas ir prasītājas izmaksātā apdrošināšanas atlīdzība dzīvokļa /adrese/ īpašniekam /pers. E/.

Tiesa atzīst, ka ar minētiem pierādījumiem lietā ir apstiprināts, ka prasītājai ir radušies zaudējumi izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības apmērā par apdrošinātā dzīvokļa appludināšanu.

Lietā nav strīda par to, ka atbildētāja ir nekustamā īpašuma apsaimniekotāja, atbilstoši likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50. panta septītajai daļai, kas noteic, ka valsts dzīvojamās mājas valdītāja vai pašvaldības pienākums ir pārvaldīt dzīvojamo māju līdz tās pārvaldīšanas tiesību nodošanai dzīvokļu īpašnieku sabiedrībai vai ar dzīvokļu īpašnieku savstarpēju līgumu pilnvarotai personai.

2016. gada 2. februārī prasītāja nosūtīja atbildētājai pretenziju Nr., lūdzot regresa kārtībā atlīdzināt zaudējumus izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības 888,80 EUR apmērā, norādot, ka pretējā gadījumā prasītāja savu interešu aizsardzībai vērsīsies tiesā (*lietas 19. lapa*). Atbildētāja savā 2017. gada 21. februāra atbildē norādījusi, ka prasītāja nav pierādījusi atbildētājas vainu (atbildību) dzīvokļa saliešanā (*lietas 20. lapa*). Līdz to lietā pastāv strīds par to, vai dzīvoklim /adrese/, nodarītie zaudējumi sakarā ar appludināšanu, ir cēloniskā sakarā ar atbildētājas neattaisnojamu rīcību, proti, vai atbildētāja ir vainojama zaudējumu nodarīšanā.

No SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" 2017. gada 21. februāra atbildes uz prasītājas pretenziju izriet, ka atbildētāja atzīst, ka notikusi dzīvokļa saliešana, kā arī par to, ka apdrošinātājs saistībā ar salieto dzīvokli, ir izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību dzīvokļa īpašniekam. Atbildētāja norāda, ka nav konstatējams viens no zaudējumu atlīdzināšanas priekšnoteikumiem - atbildētājas vaina, līdz ar to nav tiesiska pamata atlīdzināt prasītājai radušos zaudējumus (*lietas 20. lapa*).

Konkrētajā gadījumā prasītāja ir cēlusi prasību par zaudējumu piedziņu no atbildētājas, kas radušies sakarā ar atbildētājas, kā nama apsaimniekotājas nepienācīgu pienākumu pildīšanu, tādēļ, lai noskaidrotu, vai ir iestājusies atbildētājas atbildība, jākonstatē, ka prasītājai ir nodarīti zaudējumi (Civillikuma 1770.-1792. pants), un ir bijusi atbildētājas prettiesiska vainojama rīcība, darbība vai bezdarbība; pastāv cēloniskais sakars starp minēto rīcību un nodarītajiem zaudējumiem.

Saskaņā ar Civillikuma 1779. pantu katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību ir nodarījis. Saskaņā ar 1770. pantu ar zaudējumu jāsaprot katrs mantiski novērtējams pametums.

Dzīvokļa īpašuma likuma 10. pants nosaka dzīvokļa īpašnieka pienākumus, tai skaitā, piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā; segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumus šā likuma 13. pantā noteiktajā kārtībā; nodrošināt iespēju dzīvokļu īpašnieku kopības vai pārvaldnieka pilnvarotiem speciālistiem veikt dzīvokļa īpašumā darbības, kas nepieciešamas ar dzīvojamās mājas ekspluatāciju saistītu komunikāciju, būvkonstrukciju un citu elementu ierīkošanai un normālai funkcionēšanai, kā arī nodrošināt iespēju apsekot atsevišķo īpašumu. Atbilstoši minētā likuma 13. panta pirmajā daļā noteiktajam - dzīvokļa īpašnieks, atbilstoši viņa dzīvokļa īpašumā ietilpstošās kopīpašuma domājamās daļas apmēram, sedz uz dzīvokļu īpašnieku kopības lēmuma pamata noteiktos izdevumus obligāti veicamo dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbību veikšanai, kā arī dzīvokļu īpašnieku kopības noteikto atlīdzību pārvaldniekam par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu, ja tāda paredzēta dzīvojamās mājas pārvaldīšanas līgumā.

No minētajām tiesību normām izriet dzīvokļu īpašnieku pienākums rūpēties par savu dzīvokļa un kopīpašumā esošās mājas daļas lietošanas īpašību saglabāšanu, uzliekot pienākumu dzīvokļu īpašniekiem noslēgt pārvaldīšanas līgumu.

Savukārt apsaimniekotāja darbību dzīvojamo māju apsaimniekošanā regulē vairāki normatīvie akti, tai skaitā Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likums, Dzīvokļa īpašuma likums, Ministru kabineta noteikumi.

Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 11. panta pirmā daļa noteic, ka pārvaldīšanas tiesiskajās attiecībās, ciktāl tās neregulē šis likums, piemērojami Civillikuma noteikumi par pilnvarojuma līgumu. Līdz ar to pēc būtības apsaimniekošanas līgums uzskatāms par pilnvarojumu Civillikuma 2289. panta izpratnē, kad viena puse uzņēmusies izpildīt otrai zināmu uzdevumu, konkrētajā gadījumā atbildētāja uzņēmusies uzturēt un apsaimniekot dzīvojamo māju, savukārt dzīvokļu īpašnieki samaksāt par to.

Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6. pants noteic dzīvojamās mājas pārvaldīšanas obligāti veicamās un citas pārvaldīšanas darbības. Saskaņā ar minētā panta otro daļu dzīvojamās mājas uzturēšana (fiziska saglabāšana) atbilstoši normatīvo aktu prasībām, tai skaitā, dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju apsekošana, tehniskā apkope un kārtējais remonts, ir obligāti veicamās pārvaldīšanas darbības. Secināms, ka dzīvojamās mājas kopējo komunikāciju, tai skaitā, cauruļu un stāvvadu tehniskā apsekošana, apkope un kārtējais remonts ietilpst mājas pārvaldnieks pienākumos un to atjaunošanai vai nomaiņai atbilstoši Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 7. panta pirmās daļas 1. punktam tiek izmantoti mājas īpašnieka (visu dzīvokļu īpašnieku) šo uzdevumu izpildei veiktie maksājumi.

Dzīvokļa īpašuma likuma 4. panta pirmās daļas 1. punkts noteic, ka dzīvojamo māju apkalpojošās inženierkomunikāciju sistēmas, iekārtas un citi ar dzīvojamās mājas ekspluatāciju saistīti funkcionāli nedalāmi elementi, kas nepieder pie atsevišķā īpašuma ietilpst dzīvojamās mājas kopīpašuma daļa. Minēto normu izpratnē ūdensvada stāvvads ir uzskatāms par dzīvojamās mājas inženierkomunikāciju sistēmu (iekārtu), savukārt atbildētājai uzdots pienākums to pārvaldīt.

Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 4. pantā noteikti dzīvojamās mājas pārvaldīšanas principi, tai skaitā, noteikts, ka pārvaldīšanas procesa nepārtrauktība nodrošina dzīvojamās mājas lietošanas īpašību (kvalitātes) saglabāšanu visā tās ekspluatācijas laikā, savukārt 6. panta otrās daļas d) apakšpunktā noteikts, ka obligāti veicama pārvaldīšanas darbība ir dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju apsekošana, tehniskā apkope un kārtējais remonts.

2010. gada 28. septembra Ministru Kabineta noteikumu Nr. 907 "Noteikumi par dzīvojamās mājas apsekošanu, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajām prasībām" 6. punkts noteic, ka dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un inženierkomunikāciju tehnisko apkopi, vizuālo pārbaudi, tehnisko apsekošanu un bojājumu novēršanu nodrošina dzīvojamās mājas pārvaldītājs, savukārt 13. un 14. punkts noteic, ka reizi mēnesī veicama inženierkomunikāciju vizuālā pārbaude: apkures sistēmai; ūdensapgādes sistēmai; kanalizācijas sistēmai; ventilācijas sistēmai un klimata iekārtām; gāzes apgādes sistēmai; papildus vizuālo pārbaudi veic arī pēc vētrām, plūdiem, spēcīgiem nokrišņiem un citām dabas stihijām, kas var radīt dzīvojamās mājas un tajā esošo iekārtu un inženierkomunikāciju bojājumus, kā arī pēc avārijas situācijām, kas var radīt apdraudējumu.

2010. gada 28. septembra Ministru Kabineta noteikumu Nr. 905 "Kārtība, kādā tie plānotas un organizētas ar dzīvojamās mājas renovāciju un rekonstrukciju saistītās darbības" 2. punkts noteic, ka dzīvojamās mājas renovāciju vai rekonstrukciju plāno, organizē un pārrauga dzīvojamās mājas pārvaldītājs, lai nodrošinātu dzīvojamo māju pārvaldīšanas darbību izpildi.

Izvērtējot minēto tiesību normu saturu secināms, ka tās ne tikai paredz pārvaldniekam veicamo pienākumu obligāto minimumu, paredzot, ka vizuālās pārbaudes veicamas vismaz reizi mēnesī, bet arī skaidri noteic pārvaldnieka pienākumu veikt tostarp ūdensapgādes un kanalizācijas sistēmas tehnisko apsekošanu un apkopi, lai novērstu kaitējumu, proti, stāvvada bojājuma vai plīsuma risku. Atbildētāja nav iesniegusi tiesai pierādījumus tam, ka bojājums radies neatkarīgi no atbildētājas kā nama apsaimniekotājas pienākumu izpildes, līdz ar to tiesa atzīst, ka atbildētāja nav veikusi visas nepieciešamās darbības aukstā ūdens stāvvada funkcionalitātes nodrošināšanai. Atbildētājai ir pienākums uzturēt kopīpašuma inženierkomunikācijas tādā stāvoklī, lai tas neradītu kaitējumu trešajām personām, šāda atziņa ir arī nostiprināta judikatūrā. Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2015. gada 8. oktobra spriedumā lietā Nr. SKC-101/2015 norādīts, ka "ņemot vērā, ka atbildētājas saimnieciskā darbība un peļņas gūšana ir saistīta ar dzīvojamo māju apsaimniekošanu, tai ir pienākums kopīpašumā esošo ūdensvadu uzturēt tādā stāvoklī, lai tas neradītu kaitējumu trešajām personām".

Rakstveida paskaidrojumos atbildētāja norādījusi, ka dzīvojamā māja vizuāli apsekota 2016. gada 25. janvārī un uz apsekošanas brīdi nekas neliecināja par aukstā ūdens stāvvada ventiļa defektiem (*lietas 24. lapa*). Arī tiesas sēdē atbildētājas pilnvarotais pārstāvis norādīja, ka divas nedēļas pirms noplūdes tikusi veikta dzīvojamās mājas apsekošana un apskatē nekas neliecināja, ka kaut kas varētu plīst. Uzskata, ka atbildētāja ir izpildījusi Ministru kabineta noteikumos Nr. 907 noteiktos pienākumus un reizi mēnesī ir veikusi šīs mājas vizuālo apskati.

No lietas materiālos esošā 2016. gada 1. februāra akta Nr.par avārijas defekta konstatāciju, secināms, ka 2016. gada 25. janvārī tika apsekota sadzīves kanalizācijas apakšējās sadales sistēma /adrese/. Apsekojot pagraba telpas /adrese/ konstatēts, ka pagrabā sadzīves kanalizācijas caurules ir sliktā tehniskā stāvoklī. Lai nodrošinātu nepārtrauktu kanalizācijas sistēmas darbību, ir nepieciešams nomainīt sadzīves kanalizācijas cauruļu apakšējo sadali. Slēdzienā norādīts, ka bez šo darbu pilnas kompleksas veikšanas nav iespējams nodrošināt dzīvojamā mājā sadzīves kanalizācijas sistēmas funkcionēšanu atbilstoši normatīvajām prasībām (*lietas 28. lapa*).

Ar minēto aktu atbildētāja apliecinājusi, ka ir veikusi mājas apsekošanu, konstatējot, ka sadzīves kanalizācijas caurules ir sliktā tehniskā stāvoklī un ir nepieciešama to nomaiņa. Tiesas ieskatā atbildētāja, veicot apsekošanu nevarēja nepamanīt arī aukstā ūdensvada stāvvada slikto tehnisko stāvokli. Stāvvada plīsums korozijas ietekmē nav pēkšņs notikums, tas rodas ilgākā laika periodā, ko iespējams konstatēt un novērst, veicot remontu. Tiesa norāda, ka atbildētājai normatīvajos aktos ir noteikts pienākums veikt komunikāciju stāvokļu apsekošanu un nepieciešamības gadījumā bojājumus novērst. Atbildētāja savus pienākumus ir pildījusi formāli, pieļaujot neattaisnojamu kavējumu obligāto remontdarbu veikšanā. Līdz ar to tiesa atzīst, ka atbildētāja ir pieļāvusi prettiesisku darbību.

Tiesa atzīst, ka aukstā ūdensvada stāvvada ventiļa bojājums, kā tas norādīts 2016. gada 10. februāra aktā par konstatētajiem bojājumiem, ir cēloniskā sakarā ar dzīvokļa /adrese/ applūšanu un zaudējumu nodarīšanu. Tiesa atzīst, ka dzīvoklim /adrese/ nodarīto zaudējumu cēlonis nav uzskatāms par nejaušu notikumu Civillikuma 1773. panta izpratnē, bet ir atbildētājas prettiesiskas bezdarbības sekas, jo saliešanu varēja novērst, ja mājas inženiertehniskās komunikācijas būtu uzturētas tehniskā kārtībā.

Konkrētajā gadījumā tiesa atzīst par pierādītu atbildētājas bezdarbību Civillikuma 1779. panta izpratnē un pierādītu, ka nodarītajiem zaudējumiem nebija nejaušības raksturs. Tiesa atzīst, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem ir pierādīts, ka prasītājai ir nodarīti zaudējumi izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības apmērā par apdrošinātā dzīvokļa appludināšanu.

Tiesas sēdē tika konstatēts, ka apdrošināšanas polisē kā apdrošinātais ir norādīta juridiska persona, uz to tiesas sēdē vērsa uzmanību arī atbildētājas pilnvarotais pārstāvis.

Tiesa atzīst, ka nav juridiskas nozīmes tam, ka apdrošināšanas polisē kā apdrošinātais norādīts juridiska persona – SIA "Grand Credit", jo lietā nav strīda par to, ka apdrošināšanas atlīdzība izmaksāta dzīvokļa /adrese/ īpašniekam /pers. E/, ko apliecina lietas materiālos esošais maksājuma dokuments par 888,80 EUR ieskaitīšanu /pers. E/ kontā.

Atbildētāja iebilst prasītājas norādītajam zaudējumu apmēram, norādot, ka zaudējumi ir atlīdzināmi tādā apmērā, kādi tie bijuši nodarīšanas brīdī. Atbildētājas pārstāvis iebilda prasītājas iesniegtajai zaudējumu kalkulācijai, norādot, ka tā nav juridiski korekti noformēta.

No lietas materiāliem pievienotā zaudējumu kalkulatora nekustamajam īpašumam un zaudējumu aprēķina kopsavilkuma izriet, ka kopējās izmaksas, kas nepieciešamas nekustamā īpašuma atjaunošanai ir 888,80 EUR (*lietas 15., 16. lapa*).

No atbildētājas darbinieku sastādītā 2016. gada 10. februāra akta par konstatētajiem bojājumiem Nr. izriet, ka to sastādījis iecirkņa vadītājs /pers. L/, iecirkņa pārstāvji /pers. M/ un /pers. N/, piedaloties dzīvokļa Nr. īpašniekam /pers. E/. Dzīvokļa apsekošanas komisija konstatēja dzīvoklim /adrese/ nodarītos bojājumus – tika konstatēti telpu bojājumi, proti, ūdensvada un kanalizācijas sistēmas bojājumi: iekšējas korozijas rezultātā plīsis aukstā ūdensvada stāvvada ventilis dz. Nr. Komisija, veicot dzīvokļa apsekošanu īpašnieka klātbūtnē, konstatēja, ka istabā ir bojātas tapetes 1,5 m^2 platībā, griesti 1,0 m^2 platībā, linolejs 1,5 m^2 platībā, virtuvē ir bojāta sienas apdare 1,5 m^2 platībā, griesti 1,0 m^2 platībā, istabā bojāti griesti 0,5 m^2

platībā un ir nepieciešama 3,0 m^2 sienu, 2,5 m^2 griestu, 1,5 m^2 grīdas remonts (*lietas 14. lapa*).

No lietas materiāliem pievienotā zaudējumu kalkulatora nekustamajam īpašumam (*lietas 15. lapa*) izriet, ka tajā ietverti remontdarbi – griestu sagatavošana krāsošanai un griestu krāsojums 23 m^2 platībā, sienu sagatavošana krāsošanai un tapešu līmēšana 60 m^2, lamināta vai linoleja grīdu demontāža un montāža 16,5 m^2 platībā, kā arī iekļautas pozīcijas – transports, sīkdaļas un tīrīšana (*lietas 15. lapa*).

Augstākās tiesas Senāts 2008. gada 29. oktobra spriedumā lietā Nr. SKC-332/2008 norādījis, ka tagadējās (esošās) mantas samazinājums rodas gadījumā, kad ķermeniskai lietai tiek nodarīti bojājumi. Ķermeniskās lietas īpašnieks tā rezultātā cieš zaudējumus, jo bojājumu rezultātā attiecīgā lieta ir zaudējusi savas sākotnējās īpašības. Nepieciešamo līdzekļu apmērs, lai bojātā lieta atgūtu savu iepriekšējo stāvokli, ir kritērijs, pēc kura iespējams noteikt, kādā apmērā ir noticis esošās mantas samazinājums, citiem vārdiem sakot, kādā apmērā mantas īpašniekam nodarīti zaudējumi tagadējās mantas samazinājuma veidā.

Nosakot zaudējumu apmēru apdrošinātājs vadās pēc likumā "Par apdrošināšanas līgumu" noteiktā kompensācijas principa, izvērtējot vismazāko iespējamo summu, lai novērstu radītos bojājumus un izpildītu savas ar līgumu uzņemtās saistības. Tiesas ieskatā apdrošinātājs nav ieinteresēts palielināt zaudējumu apmēru, bet tieši otrādi maksimāli samazināt apdrošinātajam izmaksājamo summu. Līdz ar to, atbildētājas iebildumi par zaudējumu novērtēšanu un zaudējumu apmēru tiesas ieskatā ir nepamatoti. Atbildētāja prasītājas norādītā zaudējuma apmēra atspēkošanai pierādījumus par to, ka atjaunot dzīvokļa iepriekšējo stāvokli bija iespējams ar mazāku līdzekļu ieguldījumu, tiesā nav iesniegusi, līdz ar to tiesa nekonstatē pamatu prasītājas norādītā zaudējuma aprēķina un par to iesniegto pierādījumu apšaubīšanai. Atbilstoši Civillikuma 1786. pantam zaudējumu apmēru veido bojāto lietu atjaunošanas vērtība. Tiesa norāda, ka iepriekšējā stāvokļa atjaunošana nav iespējama tikai bojātajā laukumā, neaizskarot pārējo telpas daļu.

Analizējot zaudējumu kalkulatorā norādītos darbus un to apjomu, ņemot vērā dzīvē gūto pieredzi, tiesa atzīst, ka bojātā dzīvokļa remontam aprēķinātā summa nav atzīstama par pārmērīgu. Tiesai nav pamata apšaubīt prasītājas iesniegto zaudējumu kalkulatoru neskatoties uz to, ka tas nav datēts un parakstīts. Ņemot vērā, ka atbildētāja nav iesniegusi savu tāmi, tad tiesa vadās no prasītājas sniegtajām ziņām par remontdarbiem nepieciešamajām izmaksām.

Nepamatots ir SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" iebildums, ka lietas materiālos nav pierādījumu par dzīvokļa remonta veikšanu un naudas izlietošanu pieteikumā norādītajā apmērā, līdz ar to nav pamata zaudējumu atlīdzības piedziņai. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu, atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība. Atbildētāja nav iesniegusi tiesai pierādījumus, ka tāmē norādītie remontdarbi veikti nepamatoti. Tiesai nav pamata apšaubīt prasītājas iesniegtajā darbu izpildes tāmē norādītās aprēķinātās izmaksas.

Zaudējumi apdrošināšanas kompānijai apdrošināšanas atlīdzības izmaksas veidā rodas brīdī, ja klients atbilstoši apdrošināšanas līguma noteikumiem, to izvēlas saņemt naudā, un nav būtiski, vai apdrošināšanas objektā (dzīvoklī) prasības celšanas brīdī ir vai nav veikts remonts.

Lietā nav iesniegti pierādījumi par to, ka atbildētāja ir atlīdzinājusi prasītājai zaudējumus. Tiesa atzīst, ka lietā ir konstatēti visi zaudējumu atlīdzības prasībai nepieciešamie priekšnoteikumi – notikušajam īpašuma bojājumam nav nejauša rakstura, konstatējama zaudējumu esamība un cēloniskais sakars starp prettiesisku rīcību un zaudējumiem, līdz ar to no atbildētājas par labu prasītājai piedzenami zaudējumi 888,80 EUR apmērā.

Civilprocesa likuma 195. pants noteic, ka taisot spriedumu par nauda summas piedziņu, tiesa tā rezolutīvajā daļā norāda prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt procentus, minot to apmēru.

Tiesa atzīst, ka saskaņā ar Civillikuma 1765. pantu prasītājai nosakāmas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt no atbildētājas 6 % gadā no piedzītās zaudējumu summas 888,80 EUR.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41. panta pirmo daļu, pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Ceļot prasību, prasītāja samaksājusi valsts nodevu 133,32 EUR un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3,30 EUR. Minētie tiesas izdevumi saskaņā ar Civilprocesa likuma 41. panta pirmo daļu piedzenami no atbildētājas par labu prasītājai.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu atbildētājai nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei – desmit dienas, no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41. panta pirmo daļu, 193., 195. pantu, 204.[1], 250.[25], 250.[27] pantu, tiesa

nosprieda:

apmierināt prasību pilnībā.

Piedzīt no SIA „Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas Nr. 40103362321, par labu ERGO Insurance SE Latvijas filiāle, reģistrācijas Nr. 40103599913, zaudējumus 880,80 EUR (astoņi simti astoņdesmit astoņi *euro* un 80 centi), samaksāto valsts nodevu 133,32 EUR (viens simts trīsdesmit trīs *euro* un 32 centi) un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3,30 EUR (trīs *euro* un 30 centi).

Piedzenamā summa ieskaitāma ERGO Insurance SE Latvijas filiāle, reģistrācijas Nr. 40103599913, kontā Nr. LV16HABA0551013265255, "Swedbank" AS.

Noteikt ERGO Insurance SE Latvijas filiāle, reģistrācijas Nr. 40103599913, tiesības saņemt no SIA „Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas Nr. 40103362321, likumiskos 6% procentus gadā no zaudējumu summas – 880,88 EUR par laiku līdz sprieduma izpildei.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Zemgales apgabaltiesā 20 (divdesmit) dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas – 2017. gada 17. oktobra, iesniedzot apelācijas sūdzību Aizkraukles rajona tiesā.

Tiesnese S. Vikentjeva